

El Capellà de l'infern.

Fa molt de temps, un capellà va ser assassinat injustament pel simple fet d'estimar. Una nit de tempesta, els monjos de l'església el van segrestar i lligar a una creu enorme, el van torturar i després el van cremar en flames. Els seus crits de dolor i patiment es van sentir a tot el poble, no s'entenia res del que cridava. L'única cosa que es va sentir va ser una cosa: "Quan sonin les campanes d'aquesta església, serà l'hora de la vostra mort."

Després del que va dir, hi va haver un silenci ensordidor a tot el poble i mai més es van sentir les campanes d'aquella església ni alguna cosa sobre aquella nit...

Vint anys després, a l'institut va arribar una nova noia. Era d'una blancor cegadora, ulls negres com una rosa d'Halfeti a l'igual del seu cabell llarg i llis. Era prima i delicada, com una joia. La seva mirada era misteriosa, no es podia llegir res al seus ulls ni a la seva expressió. La seva bellesa era indescriptible, incomparable, inhumana, tots es van quedar bocabadats en veure-la entrar a classe. En canvi, ella, semblava indiferent a les mirades i els compliments que li feien, fins i tot diria que no volia saber res de ningú.

A l'hora de dinar, quan va entrar al menjador, es va asseure's tota sola, però no semblava que li molestés gaire. Tot i això, vaig decidir asseure'm al costat d'ella i parlar-li:

—Hola!—li vaig dir amb un to agradable. Ella, sense resposta només es va dignar a mirar-me amb els seus ulls negres.—Em dic John Macey, i tu?

—Eva. Eva Adams—quan em va respondre vaig sentir un calfred que m'acariciava bruscament tota l'esquena. Aquest cognom feia més de vint anys que no se sentia pel poble, aquesta noia misteriosa tenia el mateix cognom que el capellà que havia mort en una creu en flames feia vint anys.

—Perdona per la indiscreció, però tu... ets familiar del capellà Adams?

—Sí, soc la seva filla.—va respondre amb seguretat.

—Vaja... Es que feia molt de temps que no se sentia aquest cognom per aquí.—vaig continuar—si em permets un consell, et diria que vagis amb compte amb qui li dius el teu cognom, perquè la banda de religiosos bojos d'aquest poble i les seves famílies no s'estimaven gaire el teu pare.

—Gràcies, però crec que sobreviuré, a més, només estic de pas aquí. No us molestaré molt de moment, quan aconsegueixi el meu objectiu en aquest poble, desapareixeré i ni tan sols us recordareu de mi.—em vaig quedar estranyat pel que m'havia dit, però abans que pogués demanar-li res, em va dir:

—Per cert, et queda molt bé aquest abric vermell.—se'n va anar i em vaig quedar tot sol a la taula.

Què volia dir amb això? Un objectiu? Quin objectiu? Molts dubtes i teories van passar pel meu cap, però hi havia una pregunta que no parava de rumiar: què volia l'Eva Adams? En tot cas, jo volia saber-ho tot sobre ella. Així que vaig decidir observar-la aquells dies que estava pel poble.

A l'escola no parlava amb ningú, ni tan sols amb els profes, estava sempre apartada de la gent, solitària. Actuava normal, no hi havia res d'estrany en ella a excepció de la seva bellesa inimaginable. Després de l'escola, cada dia, caminava a una residència d'estudiants que estava en males condicions i es quedava allà exactament 37 minuts. Després, sortia tota tapada, quasi irreconeixible, amb un llibre que semblava vell i gros. Es dirigia cap a l'església on havien matat el seu pare. L'església estava als afores del poble, al bosc, no sé si és pel que havia passat, però tenia un aire tenebrós, malvat... era

l'església del diable. La façana estava feta de pedra i hi havia plantes enfiladisses que havien crescut al llarg del temps. A dalt de tot de l'església, estava el campanar amb una creu al damunt. Les campanes tenien un to marronenc, era l'òxid que s'havia creat pel desús d'aquells anys.

Una vegada que vaig observar l'Eva entrar en aquella església, no la vaig veure sortir més fins a l'endemà que la vaig trobar a l'institut. Per què hi anava cada dia? Què hi feia? 37 minuts? Què estava tramant?

Els dies passaven i ella continuava fent el mateix, cada dia, com una rutina. Un dia, que estava entrant a l'església vaig decidir enfrontar-me a ella i interceptar-la en el que fos que estigués fent. Em vaig armar de valentia i vaig entrar. Just a l'entrar, l'aire gèlid em va penetrar fins al moll de l'os. Tot estava obscur, l'aire sinistrament fred de la tarda d'hivern envaïa tot l'espai del lloc acariciant els vells reclinatoris de fusta. Al meu voltant, tot ple de crucifixos, alguns al revés, d'altres normals. Els vitralls eren plens de pols i obscurs, sentia una aura malvada. Havia d'anar de pressa, no podia estar tranquil allà, així doncs vaig centrar-me a buscar l'Eva. La vaig buscar per tot arreu: a la nau central, als contraforts, a l'altar... No hi havia rastre d'ella. Solament em faltava un lloc per mirar: la torre del campanar. Mentre pujava les escales, vaig tornar a sentir aquest aire sinistre que havia sentit a l'entrada, però multiplicat per deu. Era com si un ésser malvat estigués al meu voltant, però jo volia sortir al més aviat possible i descobrir la veritat, així que vaig continuar. I allà estava, a dalt de la torre, agenollada de front a les campanes amb els ulls tancats. Es va adonar que estava allà, em va mirar amb cara seria, espantada, però a la vegada enfadada i em va demanar:

—Què fas aquí? No hauries de ser aquí.

—Eva, sento molt no haver-te dit que estava aquí però necessito respostes. Què vens a fer cada dia aquí? Per què...

—M'has estat seguint?—em va tallar mentre es posava dreta i s'apropava a mi.

—Respon-me, què estàs fent aquí? Té a veure amb el teu pare? No voldràs...

—Sí, John, vull alliberar el meu pare—quan va dir això, els meus muscles, els meus sentits, la meva respiració, es van quedar paralitzats—. Saps el que és tenir tota una vida un pare absent? Un pare mort? Mort per una injusta raó, ell tan sols volia ser feliç, estimar, però no li van deixar—mentre deia això, els seus ulls s'omplien de llàgrimes—. Cops, ganivetades, qualsevol mena de tortura que et puguis imaginar; va morir cremat, sofrint. I ara volen la pau? Que no l'alliberi? Aquest poble pagarà pel que ha fet, el meu pare complirà la seva promesa, ja està tot preparat pel dia final, quan hi hagi lluna plena i arribi al seu punt més alt, sonaran les campanes i em reuniré amb el meu pare. Així que et recomano que mai més posis un peu dins d'aquesta església i molt menys dins de la torre, te'n penediràs tota la vida.

En aquell moment, la vaig mirar fixament als ulls i per primera vegada en tot aquest temps, vaig poder llegir una cosa en el seus ulls: venjança. El terror m'inundava, el meu cos estava parat, no em funcionava, em tremolava tot i la sala girava al meu voltant. Estava horroritzat. Vaig escapar d'aquella església el més ràpid que les meves cames em van permetre, no podia estar ni un segon més en aquell lloc.

Després d'aquell dia, res va ser el mateix. Gairebé no podia dormir, tenia malsons sobre el capellà Adams i tot el que passaria quan l'alliberessin, em despertava a la matinada, donava voltes al llit, passava les nits pensant en el que m'havia dit, el meu pensament s'apoderaven de mi, no em deixaven estar. Fins que una nit, mentre em rentava la cara, em vaig mirar al mirall i era allà, dret darrere meu, observant-me. En el moment que el vaig veure, em vaig girar per veure si era real o era

fruit de la meua imaginació. Se n'havia anat, ja no hi era. Aquella mateixa nit vaig començar a escoltar-lo, xiuxiuejava el meu nom, em deia que al final aconseguiria venjança, que pagaríem tots pel que havíem fet. Era un malson fet realitat i jo en formava part. La seva veu i la seva presència em perseguien a tot arreu, m'estaven tornant boig. El sentiment d'horror, d'angúnia, de paranoia i d'inquietud governaven dins meu. No podia continuar així, havia de parar aquest infern.

Havia arribat la nit, era lluna plena i avui, l'Eva alliberaria el seu pare que mataria tot ésser vivent al poble. Havia d'impedir-ho així que em vaig aixecar del llit, vaig agafar una llanterna, em vaig posar la jaqueta i vaig sortir corrents cap a l'església. Mentre em dirigia cap a l'església no parava de sentir-lo, em deia que acabaria malament que no fes res, que em mataria, però jo no en vaig fer cas i vaig continuar el meu camí. Ja havia arribat a l'església, aquella nit es veia més tètrica encara. Abans d'entrar, vaig veure que la bicicleta de l'Eva estava llençada pels matolls que hi havia al costat de l'edifici: ja hi era dins, esperant que la lluna arribés al punt més alt per finalment fer sonar les campanes. Vaig pujar la torre del campanar el més ràpid que vaig poder i allí era l'Eva. Quan em va veure, es va girar immediatament cap a mi, estava plena d'ira.

—Què fas aquí una altra vegada? No et va quedar clar el que et vaig dir la darrera vegada? No pots estar aquí i menys ara. Ves-te'n.

—Eva, no ho facis, milers de persones moriran i tot per què? Perquè tu et puguis reunir amb el teu pare que no coneixes? Diga'm una cosa, mai no has pensat que potser no li agrades al teu pare? Que potser és una simple venjança personal?

—No, ell m'ho ha dit!—em va cridar—Ell vol estar amb mi i recuperar tot aquest temps que hem perdut; i si per això haig d'ajudar a matar tot un poble, ho faré!

—No veus que t'està utilitzant per aconseguir el que ell vol. El teu pare no vol estar amb tu, tan sols vol que el poble pateixi el mateix que ell ha sofert, ull per ull, això és el que veritablement desitja el teu pare!

—No és veritat!—va cridar.—I t'ho demostraré.

En aquell instant, l'Eva va agafar el batall de la campana, jo vaig intentar aturar-la, però va ser en va. Ella ja estava agitant-lo, fent sonar les campanes. Aquestes van ressonar a tot el poble deixant-lo en silenci absolut, atordit, aquest soroll ensordidor va fer que tothom s'adonés que la maledicció anava a fer-se realitat. Ja era massa tard. Em vaig separar immediatament; tot en la torre s'havia tornat negre, obscur i el soroll de les campanes no cessava i era cada cop més fort. Ella cridava i va començar a levitar, es podia distingir el cos del capellà que s'estava fusionant amb el de la seva filla. Es sentia la veu d'ell, el seu riure malvat. De sobte, el cos de la noia va caure de dalt de tot, va haver-hi silenci i tot tornava a ser com era... A poc a poc, l'ànima de l'Eva es desprenia del seu cos i pujava amunt fins que vaig escoltar la seva veu que em deia..."Corre.". Just després que m'ho digués, un esclat va fer aparèixer el Capellà Adams. Jo, horroritzat, vaig començar a córrer, vaig agafar la bicicleta de l'Eva i vaig pedalar el més ràpid que vaig poder, deixant així el poble enrere, anant el més lluny que podia, fugint del dimoni. Mentre m'allunyava d'allà, sentia els crits de la gent, crits de dolor i de patiment, no em podia imaginar què estarien passant els meus éssers estimats, la gent innocent d'aquell poble; fins avui em penedeixo d'haver estat un covard i no haver lluitat contra el Capellà Adams.

L'endemà de la nit de la tempesta, una família d'un petit poble de gent noble i treballadora, em va trobar devastat, traumatitzat a la seva porta i em van acollir amb ells. No em quedava ningú, eren la meua família nova. A les nits, no podia dormir, m'havia d'empastillar per arribar a adormir-me. A poc a poc anava curant la ferida psicològica que m'havia fet aquella nit. Fins que unes setmanes més tard,

van picar a la porta de casa. Vaig obrir, no hi havia ningú, solament hi havia una caixa de regal. En obrir la caixa, vaig trobar una Bíblia antiga amb una nota que deia: “*No m’he oblidat de tu John Macey, ens veiem a l’acte final*” signat: “*El Capellà Adams.*”